

16. apríla 2001

Budovanie náučného chodníka na Bielických Bahnách I.

Náš Klub Stromu života pri KST Kamarát rozbehol projekt výstavby náučného chodníka v Bielických Bahnách. Bol to vlastne historický okamžik, keď sa do tejto vzácnej lokality kládli prvé premostenia najmä na to, aby si ozajstní milovníci pôvodnej krajiny a divokej prírody mohli bezpečne pozrieť tie najkrajšie zákutia vzácnej mokrade, ktorá ostane nedotknutá.

Bielické Bahná majú byť v najbližších dňoch vyhlásené za chránený areál. Dôvodom tejto ochrany je predovšetkým vzácna flóra európskeho významu, najmä marica pílkatá. Ešte pred desiatimi rokmi tu odborníci počas floristického výskumu potvrdili výskyt ďalších troch vzácných rastlín, ktorý sa však pred piatimi rokmi, keď sa pripravoval návrh na ochranu územia, nepotvrdil. Môžu si za to sami Partizánčania, ktorí sa voči Bahnám správali bezohľadne. Mnohí si túto lokalitu pomýlili s divokou skládkou odpadov. A toho sa tu našlo hodne, napriek tomu, že tu stromáci a turisti z KST Kamarát mali veľkú brigádu na jeseň. Okrem toho sa z porastov marice odstraňovali náletové dreviny a čistila sa trasa nového náučného chodníka. Šestnásteho apríla prišlo na druhú brigádu v rámci projektu Zachráňme Bielické Bahná okrem stromákov len hŕstka dobrovoľníkov, z toho polovica detí! Smutné o to zvlášť, že na budovanie chodníka je treba mocné chlapské ruky na vykopávanie jám a na prenášanie drevených konštrukcií a betónu.

Chceme veriť, že Bieličania už do tejto veľmi vzácnej lokality nebudú vynášať odpad a že aj ostatní Partizánčania prídu malej partii stromákov pomôcť. Ved' náučný chodník, jediný v meste i v okrese, bude slúžiť verejnosti, školám, ale i odborníkom. I keď ani jeden dobrovoľník za prácu nedostane zaplatené, ich odmenou bude, tak ako u stromákov, dobrý pocit. Výstavba chodníka je podporená nielen odborníkmi zo štátnej ochrany prírody ale finančne aj Nadáciou Ekopolis. Príďte nám pomôcť už túto sobotu 30. apríla! Sme tam od 9. hodiny...

Ala

KTO CHCE VEDIET VIAC nech číta ďalej podrobnejšie...

V piatok podvečer sme na záhradke u Sivých vedľa Belanky chystali náradie, ktoré Vladino a Mima nakúpili na brigádu. Sekerky, nožnice na konáre, pítku, rýle, hrable, motyky, krompáče... všetko sme museli osadiť, nabrusiť, vyskúšať... a naložiť do našej chuderky limuzíny Carizmy na sobotu.

Ráno som išla na Bahná autobusom s našimi stromákmi - štyrmi súrodencami Rihárovcami – Katkou, Nikolou, Nikolasom a Dankom. Marii a Marekovi sa vraj nechcelo. No, pekne... Peťo prišiel na aute s náradím a občerstvením, ktoré sme nachystali ráno pre všetkých, Mima s Vladinom v privesnom vozíku za autom viezli z Chynorian zarobený betón vo vedrách. Prví prišli pešiáci Jožko Hruška a Janka Rotterová, cyklisti Miška a Daša Raučínové, ďalší pešiáci učiteľ Juraj Pukanec s dvomi žiakmi. Neskôr prišiel Joko (Peter Jokl) s dcérou Magdalénkou, Ala s Jurajom. Na hodinku prišli aj dve učiteľky (Zúbeková a Ondrušová) s jedným žiakom Dankom, ktorý ihneď zapadol do bahna, takže museli ísť s ním domov.

Ako prvé sme vynášali z porastu ohrozenej marice a trste napílené drevo z minulého roka a ukladali na kopy na konci príjazdovej cesty, aby sa ku nemu dostala drtička. Potom sme čistili ostrovček, na ktorom bude osadená jedna z troch informačných tabúl. Stolár z

Klátovej nedodržel slovo. Namiesto o deviatej poslal šoféra s dodávkou až o pol jedenástej. Neurobil štyri mostíky a dve lavičky, ako znela dohoda, ale len tri mostíky, z ktorých jeden sa pokazil ešte ho len Vladino vynášal z dodávky. Štvalo nás to poriadne. (Preto meno stolára radšej neuvádzam.)

Bola to veľká sláva, keď sa robili jamy do bahna, do ktorých sa sypal suchý betón a potom sa tam miešal s vodou. A ešte väčšia sláva bola, keď sa osadil prvý mostík pri ostrovčeku. Najviac blata si naši chlapi užili pri ďalších dvoch mostíkoch. Pokrstení (hupnutím do bahna) už boli viacerí. Kým sa šiesti chlapi – Vladino, Peťo, Juraj I, Juraj II., Joka a Jožko lopotili v blate s mostíkmi, ja som zobrala deti na príjazdovú cestu, kde sme chceli ešte vyzbierať odpadky. V krikoch sme s Jankou našli asi štyri zdochliny niečoho v igelitových vreckách (štence?, mačence?), každú zvlášť, ktoré sme ukladali do veľkých igelitových vriec. Strašný smrad! Tým ľuďom, čo to sem nahádzali, by som to hodila do ksichtu! Hodili to presne tam, kde chceme osadiť prvú vstupnú informačnú tabuľu. Bolo mi z toho strašne zle od žalúdka. Janka bola statočnejšia. A tá bezradnosť, keď sme všade objavovali odpadky! Naplnili sme asi osem veľkých vriec (jedno nás stálo 0,50 euro) a zopár malých. A potom som zavelila dosť! Ved' toto by mali robiť aktivační pracovníci, keď to mesto ide vyhlásiť za chránený areál! Deti sme poslali o jednej domov, vrátane učiteľa Juraja a Janky, ostala len skalná partia, vrátane Jožka, Joka a Magdalénky.

Po krátkom oddychu a káve z termosky sme sa vybrali krížom cez porast trste hľadať veľmi vzácnu šašinu čiernastú. Ešte pred desiatimi rokmi tu bola. Takisto ako ďalšie tri veľmi vzácne močiarny rastliny. S Vladinom sme sa dostali až tesne k najväčšiemu jazierku z druhej strany. Preskakovali sme z trsu na trs, len aby sme sa nezaborili po pás do bahna. Šašinu sme neobjavili, lebo kvitne až v máji a teraz kvitnú iné trávy.

Spoločne – Vladino, Mima, Ala, akýsi organizačný tím projektu - sme rozmýšľali, či chodník nepotiahnuť dookola popri potoku. To by sa však museli komplet po celej trase vykosiť náletové kriky... a to je roboty až, až. Určite sa musí urobiť ešte jeden deň brigády v týždni alebo v nedeľu poobede, lebo v sobotu 30. apríla sa všetko neurobí. Najmä preto, že nás prišlo málo. Veľmi málo. Dobrovoľníkov, ktorí by obetovali sobotu na prácu v bahne na záchranu Bahien, niet.

Najsmutnejšie, že neprišli ani tí, ktorým sme verili, z našich radov turistov a stromáckej mládeže...

Ala

VEĽKÉ ĎAKUJEM patrí obetavým nadšencov, ktorí nám prišli pomôcť budovať super dobrú vec – náučný chodník

- v prvom rade Vladinovi a Mimke, koordinátorom projektu
- Peťovi za trpezlivosť a ťažkú robotu (napriek tomu, že ide s rukou na operáciu)
- stromákom súrodencom Rihárovcom – Katke, Nikolke, Nikolasovi a Dankovi, že robili ako draci
- stromáčke Miške a jej sestre Daši
- učiteľovi Jurajovi Pukancovi, ktorý ani netušil ako ťažko sa narobí a umaže, aj za to, že priviedol so sebou dvoch šikovných žiakov...
- Janke Rotterovej a Jožkovi Hruškovi
- Jokovi – Petrovi Joklovi a jeho dcérke Magdalénke
- Alenke a Jurajovi, ktorí ostali až do konca a hľadali s nami ďalšie riešenia, ako ďalej...

Z brigády sme prišli domov až o piatej...